

Ahlem Belhadj: "Vilken sorts revolution?"

[De första fria valen i Tunisien har just genomförts. Nedanstående artikel är ett föredrag som hölls vid franska NPA:s [Nouveau Parti Anticapitaliste] sommaruniversitet i augusti 2011. Behandlar situationen i Tunisien då, vilka hinder som finns för den revolutionära processen, etc. Finns på engelska på www.internationalviewpoint.org.]

I Tunisien har "Rådet för revolutionens skydd" ersatts av "Högsta instansen för revolutionens skydd och en demokratisk övergång", som har inrättats för att försvaga den revolutionära dynamiken. Den ersätter inte bara Rådet utan också 14 januarifronten.* Valen till konstituerande församlingen skulle enligt planerna ha hållits 24 juli, men ingenting gjordes för att de skulle kunna hållas i tid, så de har flyttats fram till 23 oktober.

Det finns brännande folkliga och demokratiska krav, i synnerhet på juridisk, ekonomisk och medial nivå. Kravet på rättegång mot den gamla regimen kvarstår. För detta krävs omfattande reformer av domstolsväsendet. Än så länge har dessa varit helt otillräckliga. Under rättegångarna har ministrar frikänts, Ben Ali har dömts för narkotikahandel och general Seriati för förfalskning av pass. Sådan är verkligheten, det har inte genomförts några rättegångar värda namnet. Media domineras fortfarande av svarta pengar, flera TV-kanaler är direkt knutna till den tidigare regimen.

Ekonomi är också rätten till ett arbete, ett värdigt liv, och det finns ingenting. De enda små framgångarna är rörelserna bland anställda inom vissa sektorer. Exempelvis framgångarna att förhindra allvarligare utsugning bland underleverantörer, eller förbättringar för statstjänstemän. Men i fråga om politiska alternativ finns det ingenting. Livet blir allt dyrare, åtgärderna för unga arbetslösa är otillräckliga. Framförallt stärks banden till den internationella imperialismen. Betalningarna av den tunisiska skulden har till exempel gått direkt ner i fickorna på korruptionen. Och i synnerhet överenskommelserna med EU är helt ogynnsamma för Tunisien och utmanar inte de gamla förhållandena, tvärtom.

Kvinnorna har deltagit en hel del under den revolutionära processen. Idag finns två sidor. Den ena är förbättringar av deras rättigheter. Jämlikhet har genomdrivits i Högsta instansen. Men i enskilda frågor är situationen fortfarande besvärlig, i synnerhet när det gäller att avskaffa diskriminerande lagstiftning. Man har frågat partierna om den personliga sociala ställning som ärvts från 1956. Efter påtryckningar från feminister, kvinnor och en del partier har regeringen tagit itu med frågan om att avskaffa all sorts våld.

Vad är den tunisiska revolutionen för sorts revolution? En demokratisk revolution? En socialistisk? Detta är en klassisk diskussion inom den tunisiska vänstern. Vad gäller självorganiseringen, så finns de regionala och lokala råden för revolutionens skydd kvar, men deras samordning har inte förbättrats och motsvarar inte förväntningarna om att motverka kontrarevolutionens framsteg. Det har uppstått några få självorganiseringskommittéer, huvudsakligen efter revolutionen, inom vissa företag som tillhörde familjer som har övergivit dem. Det har tagits en del initiativ, ockupationer framförallt av lantbruk, inom ramen för jordbruksreformen.

Efter revolutionen har UGTT (tunisiska fackföreningsorganisationen) blivit väldigt förutseende, till skillnad från i början när den ville dölja och kontrollera samhällskampen och avvakta för att säkerställa en demokratisk övergång via den konstituerande församlingen.

14 januarifronten samlade revolutionära och radikala krafter. Men dess grundningsdokument var ganska oklart, i synnerhet om vilken sorts regering man ville ha. De revolutionära krafterna var svaga, men de skulle ha kunnat förena sig med samhällskrafter för att gå framåt mot en folklig och

* Se 14 januarifrontens uttalande från 21/1 2011 på marxistarkiv.se – öa.

arbetarregering. Men detta har inte existerat som paroll inom fronten, eftersom vissa menade att man måste förverkliga det demokratiska stadiet före den sociala och revolutionära fasen. Fronten omfattade också nationalisterna som inte hade någon verklig plats där. Den bröt snabbt samman, först på grund av Högsta instansen, men också på grund av allianserna inför förberedelserna av den konstituerande församlingen.

Trots de oberoende organ som organiserar de framtida valen är det Essebsis regering som kontrollerar allting. Media, de politiska pengarna och den bristande enheten inom vänstern kommer i grund och botten att gynna islamisterna och liberalerna. RCD* har sparkats ut genom den politiska dörren, men har kommit tillbaka genom fönstret. Trots Högsta instansen går det inte att kontrollera pengarna: ett parti som ingen känner till kan finnas överallt på TV, på gatan, på flygplatsen, därför att det har pengar även om det inte har någon social bas eller planer för samhället.

Arbetarnas vänsterförbund (Ligue de la gauche ouvrière – vänsterorganisation i Tunisien som bildades under revolutionens förlopp -öa) var närvarande överallt under den revolutionära processen: vi var viktigaste samordnare under mobiliseringarna i Casbah, vi fanns inom fackföreningarna och bland ungdomen. Vi har för tillfället fler ledare än basmedlemmar eftersom vi håller på att bygga upp det sistnämnda. Vi har diskuterat om vi ska delta i konstituerande församlingen eller ej. Vi beslutade oss för att delta, samtidigt som vi fördömer det som håller på att ske och motarbetar illusionerna om att konstituerande församlingen är någon lösning för de förtryckta.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

* **RCD** (Rassemblement constitutionnel démocratique) var det tidigare styrande partiet – öa.